

Tango Bleu

RADOSTI I MELANKOLIJE ČOVJEČANSTVA

3. dio

*Ako ti je dom svemir, jasno da si beskućnik među ljudima...
i tražitelj kulturnog azila za svoje svjetove...*

NM

NIL HORIZONTA | HORIZONT NILA
MARC PIO MAXIMILLIEN SALVELLI
— UMJETNIČKI DVOJAC —

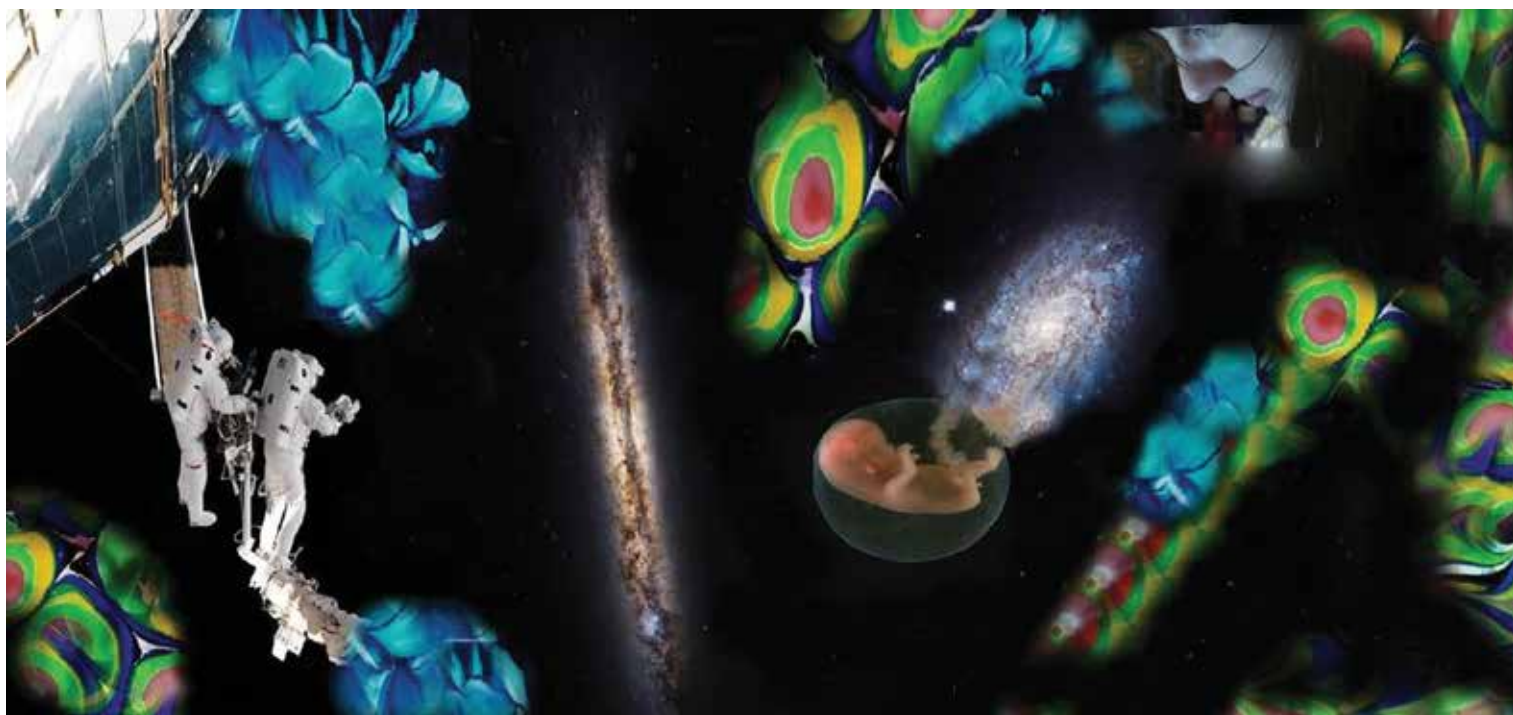
Tango Bleu

RADOSTI I MELANKOLIJE ČOVJEČANSTVA

3. dio

*Ako ti je dom svemir, jasno da si beskućnik među ljudima...
i tražitelj kulturnog azila za svoje svjetove...*

Nil Horizonta / Horizonta Nila - Marc Pio Maximillien Salvelli
- umjetnički dvojac -

Likovni postav i urednici kataloga
Nil Horizonta / Horizonta Nila - Marc Pio Maximillien Salvelli
- umjetnički dvojac -

Predgovor: *Alain Soral*
Prijevod: *dr. sc. prof. Ivanka Rajh*
Grafičko oblikovanje: *Naila Hozo*
Tisak: *Ispis*
Naklada: *200 primjeraka*

Autor fotografije na vanjskim koricama kataloga
Marc Pio Maximillien Salvelli, diptih: "Zora Horizonta Nila"

PREFACE

De la bêtise humaine à la grâce et la lumière de Dieu.

(Ou comment cela se reflète dans les temps modernes)

Malgré tout et tous ceux qui font preuve d'indifférence ou de nuances d'indifférence, Nil Horizonta / Horizont Nila et Marc Pio Maximilien Salvelli, un duo artistique et infiniment plus que duo et artistique, font face avec leurs quatre yeux, deux cœurs et une âme humaine, créative et artistique commune avec le moment actuel du concept de l'homme, l'humanisme et l'humanité du monde moderne. Ils ne se sont pas rencontrés dans une situation agréable ou dans un environnement agréable du forêt ou lac au-dessous du ciel bleu. Au contraire. Ils se sont rencontrés dans la réalité non-embellie du moment actuel de l'humanité et trouvés en eux-mêmes la beauté de leurs mondes. Ils sont demandeurs d'asile culturel et éthique de leur propres lignes de champs qui les dirigent à surmonter les obstacles, même les plus destructifs, enveloppés dans des stéréotypes doux et sucrés des gens piétinés camouflés dans l'humanité du monde structuré par un chaos contraire à la vraie liberté, si irrésistible que destructeur dans ses conséquences. En bref, il s'agit du principe que tout est permis pour la raison simple que c'est moi et moi seul l'autorité absolue et c'est moi qui décide ce que je veux. Tous les autres principes universels et humains sont nuls et soumis à ma volonté. Nil Horizonta / Horizont Nila et Marc Pio Maximilien Salvelli représentent précisément cet homme menacé dans le moment actuel du monde. D'ailleurs, il y a en eux, assez de matière structurelle de l'archétype primordial de l'humanité qui, à travers l'histoire de l'art ainsi que par l'histoire de la civilisation et la vie même qui naît et meurt, change des formes esthétiques de l'expression, mais le contenu reste le même. Une histoire de la communion de deux personnes qui vivent l'éternité de l'amour de Dieu; dans le reflet de l'humanité est une réalité intemporelle et le défi qui dépasse toutes les histoires de la fugacité. Ils affirment toutes leurs valeurs humaines intérieures et extérieures et possèdent de la maturité et le courage de les réaliser pour ne pas rester seulement dans les eaux peu profondes et dans l'unidimensionnalité, car on sait comment cela s'appelle...

Dans la réalité du monde, ils sont en fait plus vrais demandeurs d'asile de leurs mondes que nous pouvons ou voulons les percevoir ou accepter. Car leur histoire de vie vivace sont des mondes dans lesquelles l'art et la créativité ne sont pas seulement leur identification, mais c'est notre identification de pouvoir se diriger mieux, plus profondément et plus loin dans l'espace qui nous fait petits, en même sorte que le soleil nous fait importants et grands quand il nous réchauffe et nous donne de la lumière. Cette lumière qui fait notre horizon et avec laquelle nous tous construisons l'horizon de l'humanité... Cette histoire est interprétée très sciemment, lucidement, directement et courageusement à travers une série des pièces d'exposition composée des tableaux, des photographies et installations artistiques et témoigne de la tridimensionnalité de l'harmonie humaine, créative et intellectuelle à laquelle appartiennent Nil Horizonta / Horizont Nila et Marc Pio Maximilien Salvelli qui sont demandeurs d'asile par rapport à tout et chacun qui menace cette poésie de l'existence ou détruit son droit d'exister...

Alain Soral, Paris 2019.

PREDGOVOR

Od ljudske gluposti do milosti i svjetlosti Boga.

(ili kako se ona odražava u suvremenom svijetu)

Usprkos svemu, svačemu i svakome koji pokazuje indiferentnost ili pak nijanse indiferentnosti, Nil Horizonta / Horizont Nila i Marc Pio Maximilien Salvelli umjetnički dvojac i beskrajno više od dvojca i umjetničkog, sučeljavaju se s četiri očiju, dva srca i jednom zajedničkom ljudskom, kreativnom i umjetničkom dušom s aktualnim trenutkom pojma čovjeka, čovječnosti i čovječanstva suvremenog svijeta. Oni se nisu susreli u nekoj lijepoj situaciji ili pak u ugodnom ambijentu prirode, šume ili nekog jezera iznad plavog neba. Oni su se našli potpuno suprotno. U neuljepšanoj stvarnosti aktualnog trenutka čovječanstva i pronašli u sebi ljepote svojih svjetova. Tražitelji su kulturnog i etičkog azila svojih silnica što ih usmjeravaju da savladavaju prepreke pa i one najrušilačkije omotane u slatke i sladunjave nježne stereotipove zgaženih ljudi kamufliranih u čovječanstvu svijeta strukturiranog kaosom koji je suprotan pravoj slobodi, toliko neodoljiv koliko rušilački u svojim posljedicama. Skraćeno rečeno radi se o principu; da je ama baš sve dozvoljeno iz jednostavnog razloga jer sam Ja i jedino Ja apsolutni autoritet i odlučujem što želim. Svi drugi univerzalni i ljudski principi su ništavni ili podložni mojoj volji. Nil Horizonta / Horizont Nila i Marc Pio Maximilien Salvelli predstavljaju upravo tog ugroženog čovjeka u suvremenom trenutku svijeta. Štoviše, u njima je dovoljno strukturalne materije iskonskog arhetipa čovječanstva koja, kako kroz povijest umjetnosti tako i kroz povijest civilizacije, te samog života što se rađa i umire, mijenja estetske forme izražavanja ali sadržaj ostaje isti. Priča o zajedništvu dvoje ljudi koji žive vječnost Božje ljubavi u odrazu ljudskosti je bezvremenska stvarnost i izazov koja nadilazi sve priče prolaznosti. Ako oni afirmiraju sve svoje unutarnje i vanjske ljudske vrijednosti i imaju zrelost i odvažnost kako to i realizirati da ne ostaju samo u plitkosti i jednodimenzionalnost, zna se kako se to zove...

U stvarnosti svijeta oni su zapravo još stvarniji azilanti svojih svjetova nego što ih mi možemo ili pak želimo percipirati i prihvatiti. Jer njihova živa i životna priča su svjetovi u kojima je umjetnost i kreativnost ne samo njihova prepoznatljivost, nego je naša prepoznatljivost da možemo bolje, dublje i dalje u svemir koji nas čini malenim, onoliko koliko nas sunce čini bitnim i velikim kada nas grije i daje svjetlost. Ta svjetlost koja čini naš horizont i s kojim svi zajedno činimo horizont čovječanstva... Ova priča je vrlo znalački, lucidno i direktno hrabro interpretirana kroz niz izložbenih eksponata čije elemente čine slike, autorske fotografije i likovne instalacije te svjedoči o trodimenzionalnosti ljudske, kreativne te intelektualne dimenzije i harmonije kojoj Nil Horizonta / Horizont Nila i Marc Pio Maximilien Salvelli pripadaju te su azilanti prema svemu i svakomu koji tu poeziju postojanja ugrožava ili ruši pravo da postoji...

Alain Soral, Paris 2019.

ELEKTRONSKA POŠTA

(isječak iz 3. maila)

Svaki dan u mozaiku vremena je tekstura nečijeg ljudskog života. Sad da li ti komadići ostaju fragmenti odvojeni od cjeline te zapravo pokazuju ništa ili postaju dijelovi cjeline koja kazuje na sve?

STEREOTIPNO ali i civilizacijski se kaže da to ovisi o ljudskoj volji tzv. vremenu, događajima koji se ne mogu predvidjeti i koji utječu na transformaciji predviđenog, planiranog, dogovorenog, tu još spada i riječ željenog. Da li postoji granica npr. gdje prestaje ljudsko tijelo u kojemu je nastanjen čovjek i izazov njegovog smisla, te počinje nešto drugo. Naprimjer, zrak, međuprostor za realizaciju smisla, u kojima cvjetaju putevi svjetlosti nastanjeni suncima nadahnuća, što isijavaju toplinu ostvarenog sna, ostvarene želje. Ako se nadahnuće života nalazi toliko snažno u svom potencijalu jednostavne molekule, kao što je snažno fenomenalno sve što vidimo oko nas, te plijeni našu pozornost. Koliko je onda zapravo nadahnuće puno sublimativnije nego riječ želja.

ŽELJA JE PODLOŽNA mnogim stvarima, nepredvidivog, subjektima i motivima, dok nadahnuće ne samo da je iznad toga svega, već i nas čini da smo iznad svega toga, što sprječava zoru ljudske misli da se transformira u veličanstveni dan dogođenog...

Svako dijete kao i odrastao čovjek ima sposobnost imati želje i komunicirati ih. Ali nadahnuće nemaju svi a još manje to mogu komunicirati. Dok želja tako reći dolazi iz nas, nadahnuća dolaze iz nečeg što je puno veće od nas i pozivaju nas da nadmašimo stereotipe sebe i granicu koja nam postavlja sugestivna prolaznost.

PROLAZNOST koja nam prijete i plaši te laže u lice da nemamo vremena, da budimo instrumenti koji realiziraju tu arhetipsku kreativnost praooceana i novih potoka koja se slijevaju u buduća mora...

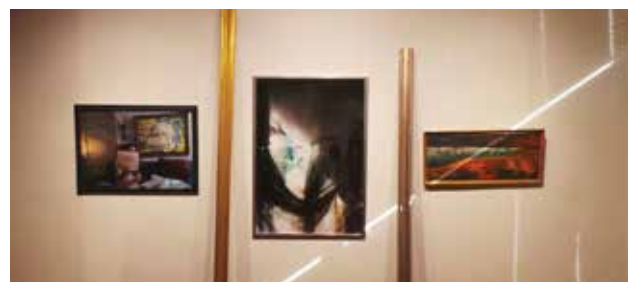
Taj strah od prolaznosti nas je u biti toliko uspio preplašiti da smo istinsku matricu o nama čovjek je vrijeme, transformirali u pojam čovjek i vrijeme, te u tom pojmu se zapravo gubi i čovjek i vrijeme. Svijet jednostavno funkcionira tako te ima vrlo rašireni obrambeni mehanizam da nadahnuća supstituira raznoraznim željama čiju realizaciju može nadgledavati jer su uvijek stereotipna. Uz sve ovo što u ekstremnoj skučenosti komunikativnog prostora sam ipak uspio govoriti, ja mogu samo govoriti o nadahnuću, ja samo mogu i imam nadahnuće, jer sam svjestan da bez toga sve je poput dana bez sunca, poput pogleda koji od nagomilanog umora i zabluda ne nalazi horizont i putanja smisla.

SVAKI SAN da bi se realizirao treba se spustiti u stvarnost pa tako i onaj najhrabriji san o samom ljudskom postojanju. Kao što se čovjekovo rađanje spustilo u događanja funkcionalne stvarnosti ovog svijeta, te taj čin je i simbol najveće radosti (kao što je suprotni čin simbol najveće žalosti), tako i čovjekovo nadahnuće se treba spustiti u sve pore svakodnevice i ponekad neumoljive stvarnosti i iluzije ovog svijeta. Kako će čovjek znati što da realizira, što da izabere. Na što da daje vrijeme, a još više kako će ga dobivati pa čak i stvarati vrijeme (jasno, treba i zaraditi novac, novac je sunce funkcionalne stvarnosti), a da ne ispadne sebi i drugima sanjar ili opsjenar.

Kada je i instinkt svoje vlastite biološke reprodukcije nalik na egzistencijalnu monumentalnu kozmičku simfoniju, toliko isprepleten čarolijama i emotivnim visinama, kao što je kreativni čin isprepleten hrabrošću i distinkcijom promašaja i domašaja, gdje se hladnoća praznog, toplina punog te mlakost indiferentnosti istovremeno susreću i rastaju stvarajući svoju kulturološku ekspresiju duginih boja na nebu realnog svijeta. Kako će čovjek uvijek znati kada plakati a kada se smijati, kada govoriti a kada šutjeti, znajući da kada šuti govori govore svih govora ovog svijeta, ali ga buka svijeta čini ranjivim i ponekad plašljivim u toj spoznaji. Kako da se čovjek ponaša u predvečerjima spoznaje da koliko god je jedna komunikacija transferirana riječima u odsutnosti djela i vremena u funkcionalnoj stvarnostima, da je ona još više izolirana, mada ljepotom forme i sadržaja želi prkositi zabludi, te izbjeci zamku koju postavlja ta funkcionalna stvarnost, kao za Leoparda u kojemu živi afričko sunce posljednjeg Horizonta...

Kako će znati kada plakati a kada se smijati, kada je to sve davno naučio dok je bio dijete, te kada su drugi plakali se i on naučio plakati, a kada su se drugi smijali i on je uzvratio osmjehom. Da li je zaboravio dan kada je prvi puta napravio nešto drugo. Npr. kada se on nasmijao a drugi su plakali ili suprotno. Zanimljivo da se može plakati od sreće i od tuge.

To su kiše ljudske duše, kao mokre mirisne metafore što napajaju živote duboke u nama i iz koje izranjaju rijeke pune zrcala misli i intuicije, što nose naše prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Što nose sve međuprostore koji razdvajaju ili spajaju svjetove, ljude i događaje u prolaznost ili vječnost...

(isječak 1. i 2. maila)

"U svakom čovjeku je nastanjena svjetlost istine što obasjava... Nije potrebno stvarati taloge u kojima se ta svjetlost gubi. Hrabro i istinito, jer možda je u tom sadržaju val života veći od svake sumnje, veći od svake dvoumice. Što je čovjek nego li otjelovljenje estetike u svojoj korporalnoj i biološkoj ekspresiji. Beskrajno ranjivi ali isto tako beskrajno fascinantno nasuprot prkosu iluziji vremena koja ga gubi i u kojoj nestaje zaustavljenim pokretom, zaustavljenim glasom, drhtajem, zaustavljenim pogledom upućen priči o sebi u sebi, u valu života koji je veći od njega samog..."

SVEMIR je istovremeno realističan i poetski dom kako mnogim stvarima i bićima tako i nekim idejama koje su veće od trenutka i vremena u kojima nastaju. Koja su veća od trenutka začeca ljudskog embrija, jer mu daje neponovljivi smisao svega. To su ljudska nadahnuća i ideali kao izazov našoj maloj planeti čije borbe za realizaciju i transformaciju u mehanizmima funkcionalne stvarnosti su nekad veće od naše galaksije..."

U ovom djelu svemira u kojemu su takovi procesi (pojednostavljeno rečeno) evolucije bjelančevina i ugljikohidrata smjestile na vrhu razvojne ljestvice na kojemu se nalazi ono što preko naše kulture i kontinuiteta civilizacije zovemo čovjek.

Ta famozna riječ čovjek na ovoj planeti može biti različito izgovorena toliko puta koliko i različiti jezici obitavaju u ljudskim zajednicama.

Ali koliko god različitih jezika bilo i različitosti ovog svijeta postoji, smisao čovjeka je uvijek ista, ma gdje se on nalazio, te postoji jedna supstanca koja ih proporcionalno koliko su daleki toliko i spaja...

UMJETNOST KAO ODRAZ kreativnog čina čitavog svemira preko umjetnika ostvaruje svoj iskonski zagrljaj smisla ispunjen kako lirikom nostalgije odakle sve to počijne, tako i poezijom entuzijazma budućnosti...

UMJETNIK je odraslo dijete satkan biomolekularnom teksturom koja mu omogućuje da živi i da osim što može dati biološki život, preko svoga talenta ovom vidljivom svijetu podaruje svoj unutarnji svijet koji preko kreativnog čina biva vidljiv i ujedno sastavni dio ovog vanjskog svijeta.

No mnogo puta taj vanjski svijet se nalazi u egoističnom kaosu i bahatom nemiru što mu onemogućuje da je u stanju prihvatiti dijalog što ga umjetnik preko naboja svoga talenta nudi kako bi ostvario, proširio i produbio smisao čovjeka, umjetnika, umjetnosti i svijeta u ovom djelu svemira. Vašim izložbama i realizacijama umjetnosti Vi konačno i snažno definitivno ispunjavate i nadoknađujete vaše neprisustvo u funkcionalnoj stvarnosti svijeta izložbi i u kulturnim djelatnostima našeg svijeta i njegove civilizacije. Te time zapravo ste Vi meni pomogli da me nadopunite da vama pomognem, to jest ispravno rečeno; omogućili da se mogu kvalitetno angažirati oko vaše umjetničke pojavnosti u ovom svijetu jer ću imati puno veću dimenziju uvjerljivosti prema administraciji koja nažalost još uvijek puno toga odlučuje. Imat ću konkretne argumente koji su više potrebni njoj nego meni. Meni u ovoj nastaloj totalnoj situaciji treba ono što se naziva gladijatorska energija i gladijatorska čast. Jer se kauzaliteti odnosa funkcionalne stvarnosti i delikatne morfologije egzistencijalnih nadahnuća kao i procesi kreativnog čina što u tim istim nadahnućima obitavaju i traže svoj ultimativni spas, svoju marginalizaciju mogu se premostiti arhitekturom hrabrosti...

DALJNJE NOVE IZLOŽBE i rad na njima će vas sve više učvrstiti prema tom iskonskom cilju vašeg beskrajnog umjetničkog bića čiji unutarnji glas od vašeg ranog djetinjstva vas zove u svjetlost vašeg života s kojom ćete ne samo obasjavati sebe već i mnoge druge.

I mada mnogo puta okolnosti nisu uvijek na nivou i ljepoti umjetničkog talenta što umjetnik u sebi nosi, umjetnost ne ostavlja svoga umjetnika jer zna da jedino preko njega može poručiti sve ono što je toliko beskrajno svojstveno samo njoj...

IZ SVEGA GORE NAVEDENOG ljudsko biće koje zaslužuje da se imenuje čovjekom jako dobro razumije vašu stvarnost umjetnika i čovjeka u ovom ludom i prolaznom svijetu u kojemu se samo za materijalne potrebe života istiskuje puno vremena i energije a kamoli još za kreativni čin i plasman kreativnog čina u kulturne strukture koje prezentiraju umjetnost.

ZNAM I SVJEDOK SAM vaše umjetničke priče, vaše umjetničke situacije, vaše umjetnosti što preko mnoštva vaših još ne naslikanih slika nalik na riječi bez akustičnog izgovora vode u kreativne dijaloge i tišina-ma pune topline spoznaja...

Upravo te neizgovorene riječi mi pričaju o vama i pobjedi vašeg identiteta života ali još više o ovom svijetu u kojemu ipak ne pripadam u tolikoj legitimnoj mjeri kao Vi. Završio bih ovaj misaoni-umjetnički intermezzo posvećen kako vašoj umjetničkoj hrabrosti tako i vašoj umjetničkoj pojavnosti u ovom svijetu koji vam je dan kao prostor života u kojemu ostvarujete sebe i paralelno ono što vas u svemiru čini vječnom i ishodište je rođenja svakog čovjeka...

ČOVJEK ŽIVI za realizaciju svojih izbora i ta esencija se puno puta sukobljava i borbi s egzistencijom. U toj borbi se vidi veličina čovjeka u svojoj viziji i realizacije te vizije tj. autentične projekcije sebe u drugoj polovini sebe, u drugoj polovini čovjeka u kojemu sagledava intuitivno čitav svoj život, mada znajući samo da je na početku Života.

U ŽENI UMJETNICI nije samo pjesnicima vidljiva njena intelektualna vertikala koja je umrežena biomolekularnom supstancom što te definira kao originalnu i lijepu ženu što želi ostvariti svoju esenciju Života. Iz takove žene zrači poezija i zagonetka ljudske čežnje na njoj samo svojstven način. Inspirativna je na

ljudski i na intelektualni način. Inteligencija je šarm njenog delikatnog bića što živi u današnjem svijetu koji nije uvijek toliko delikatna, profinjen i pošten kako bismo mi to u našim snovima željeli da uvijek bude... Imam puno više učiti od Vas nego Vi od meni. Kod mene je samo hrabrost otišla do ekstremnih granica poniznosti ne ranjenih snova i vrtoglavih peripetija ranjivih borba, da ovaj svijet ne bude samo jedno bolje mjesto za čovjeka već i jedno realnije mjesto za snove i nadahnuća koje u njemu obitavaju i traže odvažne protagoniste.

Ah, ovaj svijet je pun cirkusa...

IZMAŠTAJI imaginarnih proljeća i konfrontacija realnih kasnih jeseni s početkom zime dolazi neminovno do dana toga susreta ili ukazanja ili sažetka. No tu velika očekivanja nisu nikakvi pritisak niti razlog razočarenja već isključivo mjera strpljivosti da se šansi daje šansa na ulici života bez suvišnih ukrasa ili tepanja, iznad koje kristali vremena svjetlucaju poput nježne melankolije što obasjavaju izmaglice sjećanja, poput zaboravljene autobusne stanice pored te iste ceste života na kojoj autobusi odavno više ne vozi, poput kolodvora iz kojih već odavno vlakovi ne odlaze a kamoli dolaze, poput aerodroma na kojemu odavno više nema avionskog prometa...

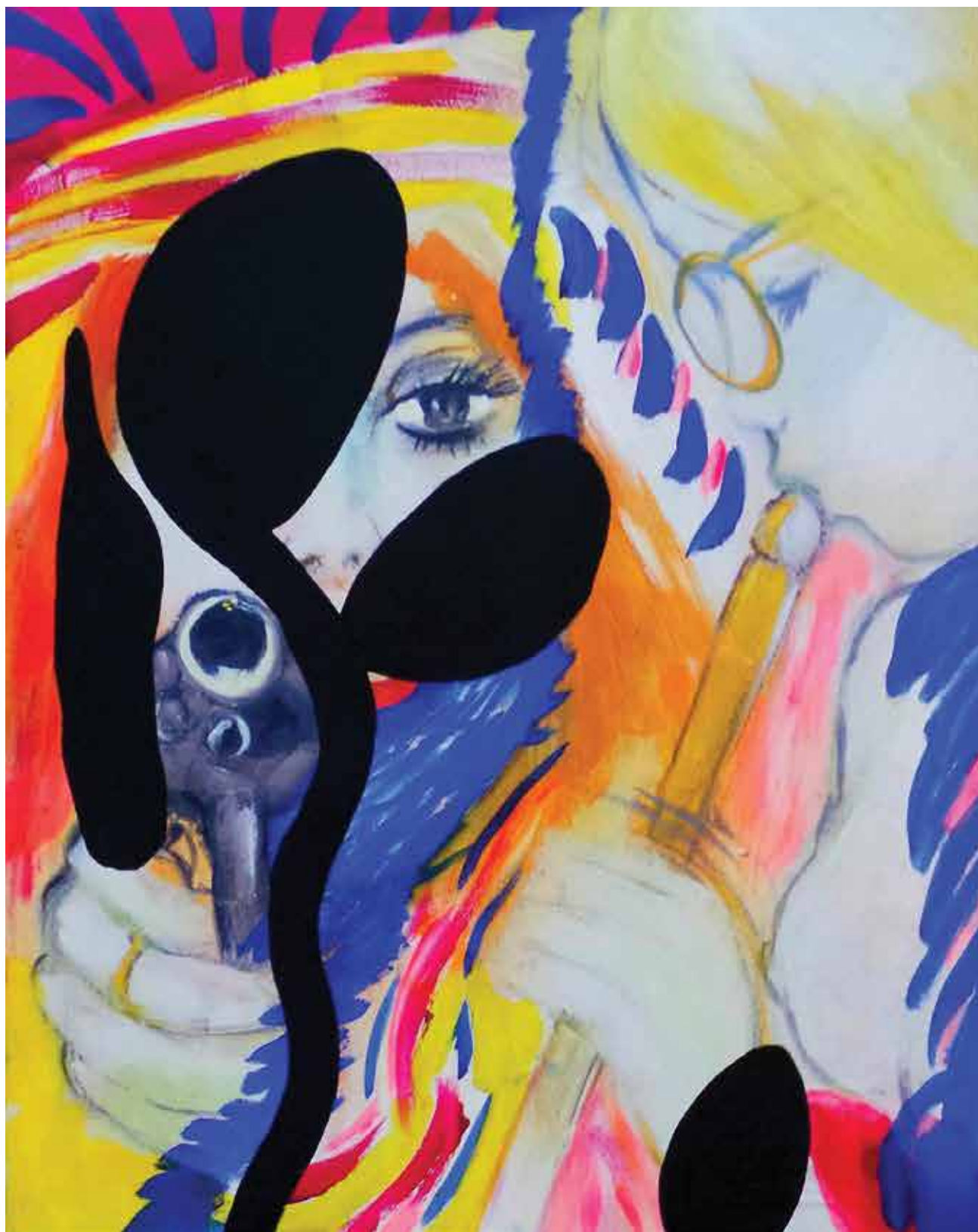
Zajednički diptih (kombinirana tehnika), "Ona preko očiju dolazi do svog doma"
152 x 203 cm, 2018.-2019.

Triptih (kombinirana tehnika), lijevo "pitanje života i smrti", sredina "utočište Krvavica 91-92", desno "Borba života i smrt ideje", 174 x 103 cm, 2018.

Diptih (kombinirana tehnika), "Diskretna ne šala", 110 x 50 cm, 2018.

Palmira – Palmers (kombinirana tehnika), 120 x 182 cm, 2019.

Palmira – Palmers (kombinirana tehnika), 120 x 182 cm, 2019.

Palmira – Palmers (kombinirana tehnika), 120 x 182 cm, 2019.

BIOGRAFIJA UMJETNIČKOG DVOJCA

Pripadnici čovječanstva pod imenom Naila Hozo te umjetničkim imenom Nil Horizonta / Horizont Nila i Marc Pio Maximillien Salvelli hodaju po ovoj planeti.

Zajedno su ih životne prilike dovele do iskonskog nadahnuća da se ne odreknu što su htjeli i bezkompromisno mogli biti. Nisu nikako htjeli biti pod imperativima što im određuje i dozvoljava funkcionalna stvarnost svijeta.

Susreli su se u vremenu, meridijanima i paralelama, koje nisu vezane uz Pariz, London i New York, već u Zagrebu.

Diagonala života i recipročni pogledi iznutra prema vani a ne izvana prema unutra, odredila je slijed događaja realizacija njihovih ideja. Intuitivna istina uspjela se oteti mogućem redosljedu stvari da za to bude prekasno ili da uvijek bude oduzeto ismijavanjem svijeta kao da ničeg nije bilo, ni susreta ni diagonalnog pogleda.

Recipročno vide svoje zajedništvo kao medij za realizaciju ne samo da svijet bude bolji i ljepši njima već čitavom čovječanstvu kojega su i sami u jednom segmentu dio.

Umjetnički su ih odredili pohađanje škole za primijenjenu umjetnost i dizajn u Zagrebu, gdje se Nil Horizonta / Horizont Nila opredjeljuje za grafičko-likovni odjel, nastavlja studij na Višoj školi za dizajn i oblikovanje vizualnih komunikacija u istom gradu, na drugoj adresi u blizini mjesta susreta koji će uslijediti nakon 5 godina.

No znatno prije toga već u vrlo ranoj dobi od skoro 3 godine izazov života ju stavlja u direktnu situaciju u kojoj spašava majci, bratu i sebi goli život na sljedeći način: godine 1993. Naila Hozo kao skoro trogodišnje dijete se nalazila sa majkom i bratom pred izlogom slastica u Livnu, te u jednom trenutku zadivljeno izjavila: "Vidi mama, raketa." – misleći da je vatromet počeo. Ali majka je shvatila što se zapravo realno zbiva, te da se radi o smrtnoj opasnosti koju treba izjegnuti.

Zbog toga izreka da je klinka spasila život majci, bratu i sebi je zaista odraz pitanja života i smrti. I bitan elemenat umjetničkog narativa koji odražava realnu životnu priču... Prije nekoliko godina odaziva se drugom izazovu života te putuje za Beč koji postaje prvi dio arhetipskog nukleusa na čijoj urbanoj i životnoj sceni susreće vrlo direktno borbu egzistencijalnog života i ustrajnost ideje koja ju je pokrenula da ostavi sve za nove ciljeve...

Također pripadnik čovječanstva pod imenom i umjetničkim imenom Marc Pio Maximillien Salvelli, kao mali pohađa privatnu osnovnu umjetničku školu u Ženevi te privatnu umjetničku osnovnu školu u Minhenu. U Zagrebu pohađa školu za primijenjenu umjetnost i dizajn, slikarski odio. U Parizu na nacionalnoj Likovnoj akademiji na nagovor profesora Ricardo Licatta pohađa studij slikarstva i mozaika.

U Berlinu pohađa studij filmskog režisera na Akademiji za film i televiziju.

Incijator je i realizator mnogih međunarodnih humanitarnih akcija u kojima jednako pomoć kao i kreativna umjetnost gledaju istu svjetlost dana i patnju čovječanstva.

Razvija koncept anti-biografije kao jedini način govor istine te umjetnost kao jedini prostor slobode čovječanstva za traženje kulturnog azila jednog umjetnika.

BIOGRAPHY OF THE ARTISTIC DUO

Members of the humanity under the name of Naila Hozo and the artistic name Nil Horizonta /Horizont Nila and Marc Pio Maximillien Salvelli walk on this planet.

Together, the life opportunities brought them to the primal inspiration so that they would not give up what they had wanted and uncompromisingly could have been. They did not want to be under the imperatives that are defined and allowed by the functional reality of the world.

They met in time, meridians and parallels, not related to Paris, London and New York, but to Zagreb.

The diagonal of life and reciprocal views from the inside to the outside, and not from the outside inward, determined the sequence of events to realize their ideas. The intuitive truth succeeded in abandoning the possible sequence of things so that it's not too late or forever taken away by the derision of the world as if there was nothing, either a meeting or a diagonal view.

Reciprocally, they see their communion as a medium for realization, not only to make the world better and more beautiful to them, but to the whole of mankind, which themselves are part of in one segment.

Artistically they were determined by the attendance of the Applied Arts and Design School in Zagreb, where Nil Horizonta / Horizont Nila opted for the graphic art department, continuing her studies at the Higher School for Design and Visual Communication in the same city, at another address near the point they met 5 years later. But well before that, already at the very early age of nearly 3, the challenge of life put her in a situation in which she saved her mother's, brother's and her own bare life in the following way: in 1993 Naila Hozo as a nearly three-year-old child was with her mother and brother in front of window shop with sweets in Livno. And at one moment she was amazed: "Look Mom, rocket." - thinking that the fireworks started. But the mother realized what was actually happening in reality and that it was a mortal danger that should be avoided.

For this reason phrase that kid has saved the life of the mother, the brother herself is truly a reflection of the question of life and death. And an essential element of an art narrative that reflects a real life story.

A few years ago, she responded to the second challenge of life and travelled to Vienna, which became the first part of an archetypal nucleus on whose urban and living scene she very directly encountered a struggle of existential life and the persistence of the idea that has led her to leave behind everything for the sake of new goals...

Another member of humanity under the private and artistic name of Marc Pio Maximillien Salvelli, as a child attended a private elementary art school in Geneva and a private art school in Munich. In Zagreb he attended the Applied Arts and Design School, painting department. In Paris, at the National Academy of Fine Arts, he studied painting and mosaic on initiation by Professor Ricatto Licatta as his mentor.

In Berlin, he is studying to become a film and conducted many international humanitarian actions in which both aid and creative art observe the same light of day and suffering of the mankind.

He develops the concept of anti-biography as the only way of speaking the truth and art as the only space of human freedom for seeking cultural asylum for an artist.

SVIJET ĆE BITI TOLIKO TVOJ, KOLIKO ĆEŠ GA RAZUMJETI, A NE KOLIKO ĆEŠ GA HTJETI POSJEDOVATI

Umjetnost će biti toliko umjetnost, koliko ćeš znati i htjeti dok drugi neće....

Koliko ćeš znati vjerovati dok drugi ne vjeruje...

Koliko ćeš ići naprijed dok drugi stoje...

Koliko ćeš znati sanjati i to što si sanjao prenjeti, unatoč svemu u stvarnosti onoga što gledatelj vidi promatrajući umjetničko djelo...

Jer sve je to zapravo ta neponovljiva odiseja našeg postojanja u kojoj nam je mudro sanjati moguće, a još fascinantnije ostvariti ono nemoguće...

Po mome mišljenju umjetnost je najsugestivniji poziv za taj izazov...

Kada sam počeo slikati, razlog je bio slijedeći: slikao sam namjerno temperama i akvarelima i gotove slike spremao do nadolazećih kiša. Prije same kiše stavljao sam ih na veliku terasu našeg švicarskog doma, oblagao kamenčićima, ostavivši ih da ih kiše isperu. Slikao sam vjerujući da moje slike uzimaju kiše svojim vodenim rukama kao moj poklon njima. Da sam tako nastavio ne bih imao niti jednu sliku za izlaganje, ali bih možda za uzvrat imao i dalje tu neizrecivu poeziju kao jedini razlog mog slikanja. Na žalost, jednog umjetnika se sudi po izložbama i nagradama koje je dobivao.

Zašto ga se ne bi cijenilo po izložbama i nagradama koje nije dobio jer je odbijen...?

U mojoj konstrukciji poimanja važnije su izložbe koje nisam mogao napraviti i razlozi zbog kojih nisam, jer puno više evidentiraju umjetničku bit, jer zaista puno više govori ono što se ne događa, nego ono što se događa. Izložbe koje sam ja htio napraviti-puno ih je više nego ona kronologija koja rekapitulira moje napravljene izložbe i po kojim me se cijeni. Jer odlučili su o tome drugi, a ne ja. Te odobrene izložbe više pričaju o njima nego o meni. Mene ne brine toliko to što se događa, već ono što se ne događa, a još više zbog čega se ne događa. Kada me pitaju gdje i kada sam rođen, sve više realiziram dan i kada nisam ni bio rođen, osim možda u umjetnosti koju vidim kao posljednji oblik slobode ljudskog djelovanja, ako i ona to još uopće i je ili mi se to samo sugestivno čini...

Kada me pitaju gdje sam imao izložbe, opet mi ne vjeruju kad im odgovaram: nigdje, mada ih gledam i tada ravno u oči. Kada me pitaju koje državljanstvo imam, također mi ne vjeruj, kad gledajući ih ravno u oči kažem: državljanstvo mi je kultura, a nacionalnost umjetnost. Kada im odgovaram da nikada nigdje nisam otputovao ili doputovao, a gledam ih ravno u oči, opet mi ne vjeruju...kada me pitaju u što gledam, ne vjeruju mi čak ni tada kada tvrdim da ih dušom introvertiranih kiša obala naših beskraja gledam ravno u oči...

Jer bez vjere, uzalud su sva pitanja.

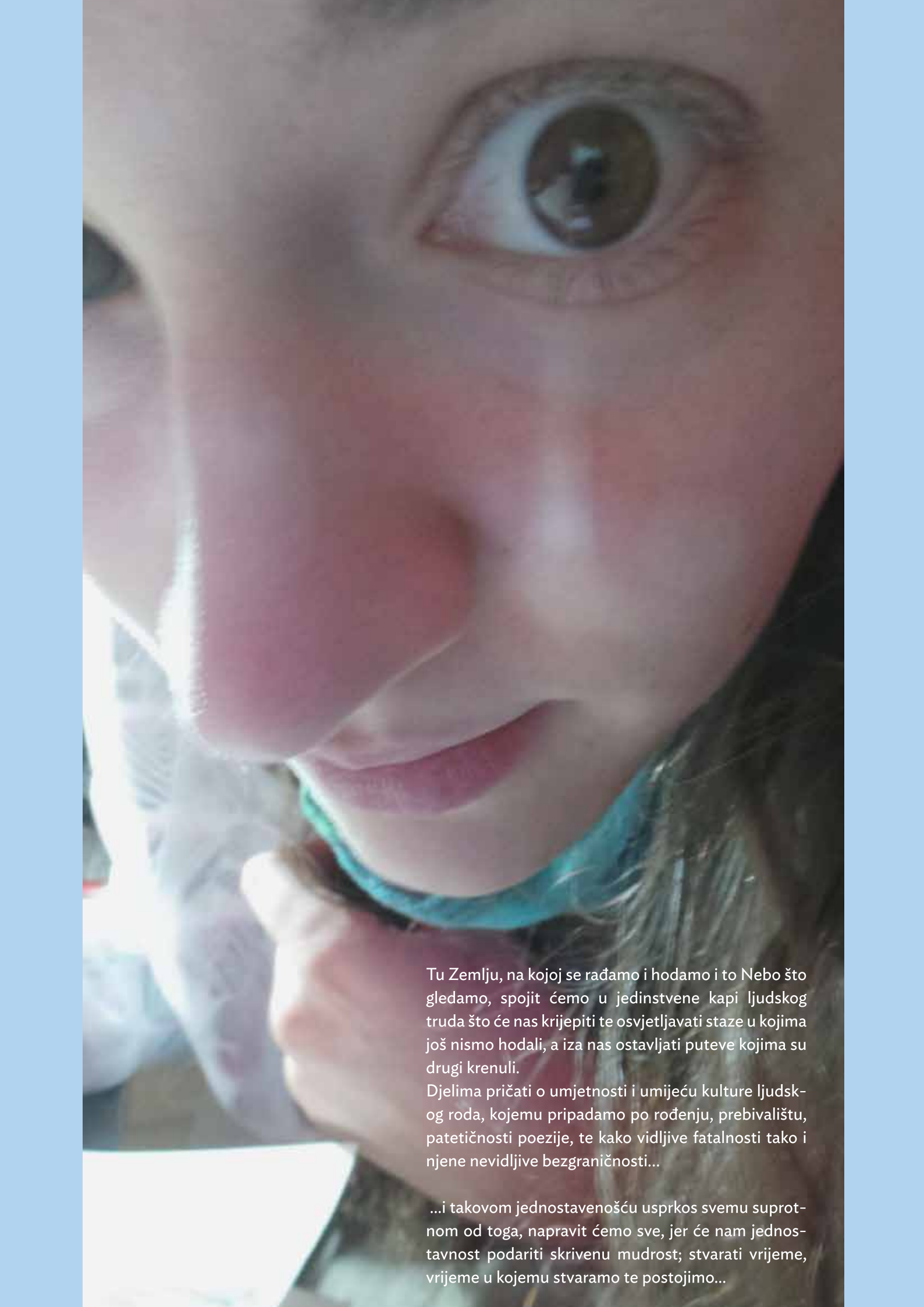
<https://www.youtube.com/watch?v=ZHJuXclaopo>

https://www.youtube.com/watch?v=T_h4yzj2jeA

Ovu izložbu posvećujemo roditeljima naših majki

NM

NIL HORIZONTA | HORIZONT NILA
MARC PIO MAXIMILLIEN SALVELLI
— UMJETNIČKI DVOJAC —

Tu Zemlju, na kojoj se rađamo i hodamo i to Nebo što gledamo, spojiti ćemo u jedinstvene kapi ljudskog truda što će nas krijeviti te osvijetljivati staze u kojima još nismo hodali, a iza nas ostavljati puteve kojima su drugi krenuli.

Djelima pričati o umjetnosti i umijeću kulture ljudskog roda, kojemu pripadamo po rođenju, prebivalištu, patetičnosti poezije, te kako vidljive fatalnosti tako i njene nevidljive bezgraničnosti...

...i takovom jednostavnošću usprkos svemu suprotnom od toga, napraviti ćemo sve, jer će nam jednostavnost podariti skrivenu mudrost; stvarati vrijeme, vrijeme u kojemu stvaramo te postojimo...